

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ' Ἑδωκας σημείωσιν

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν ἄμετρον, παννύχιον στάσιν, κατάνυξιν θεϊαν, πίστιν ἐλπίδα ἀσφαλῆ, ἐν συμπαθειᾷ Πάτερ κτησάμενος, ὡς Ἄγγελος ἐβίωσας, ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ σώματος, Ἰλαρίων μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχηρημάτισας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως, συμπαθείας ῥεῖθρον, πέλαγος θαυμάτων, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως Θεοῦ κατάκαρπος, ἐλαίω τῶν καμάτων σου, καθιλαρύνων τὰ πρόσωπα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε, Ἰλαρίων μακάριε.

Ὁ νοῦς σου λαμπόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, τῶν τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχηρημάτισεν, ἀμιγῆς τῶν κάτω, φέρων χαρακτήρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ, τὸ θεῖον κάλλος, καὶ γνωριζόμενος, ὅλος θεοειδέστατος, τῆ συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, Μοναζόντων ἀγλαΐσμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα, Τὶ τοῦτο Υἱέ μου; τί σοὶ ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδει με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκας, ὑπεραρὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἰλαρίων τὸ πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ συνήθεις Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Σοῦ τοὺς Ἰλαροὺς αἰνέσω τρόπους, Πάτερ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β'

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Συμπαθῆς καὶ πρᾶος γεγονῶς, Πάτερ δι' ἀσκήσεως, καὶ Ἰλαρὸς ὡς ἀληθῶς τῷ πνεύματι, συμπαθείας θείας μεσιτείαις σου, Ἰλαρίων ἀξίωσον, ὅπως σὲ ὑμνήσω, νῦν ἐν Ἰλαρότητι καρδίας μου.

Ὅσιωθεὶς Πάτερ ἐκ παιδός, καὶ ἀναλαβόμενος, σοῦ τὸν σταυρόν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, πάθη τὰ τοῦ σώματος, ἐγκρατεία τε καὶ συντόνοις δεήσεσιν, ἐναπομαραίνων, καὶ τὴν ἀπαθειᾶ σεμνυνόμενος.

Ἵπελθῶν Κυρίου τὸν ζυγόν, σὺ τὸν ἐλαφρότατον, καὶ τοῖς αὐτοῦ ὑπέικων δικαιώμασιν, Ἰλαρίων Ὅσιε, τὸ βαρῦτατον ἁμαρτίας ἀπέρριψας, πάνσοφε φορτίον, τὴν ἀγιωσύνην προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον

Τῶν ἐμῶν πταισμάτων τὰς σειράς, Πάναγνε διάρρηξον, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἱκετεύουσα, καὶ τὴν τυραννίδόν μου, Ἀειπάρθενε, ἁμαρτίαν κατάβαλε, ὅπως σὲ γεραίρω, πάντοτε Πανάμωμε σωζόμενος.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἔθνῶν στερεινὴ οὖσα, Ἐκκλησία τὴ παρουσία σου, ἐν ἣ ἑστερεώθη ἡ καρδία μου».

Ὁ βίος σου ὡς ἥλιος, ἀναλάμπας Ὅσιε, ταῖς διαυγέσι λάμπησι, μοναζόντων χοροὺς ἐφώτισε, καὶ δαιμόνων τὸ σκότος ἀπεδίωξεν.

Ἵπήρξας ἱλαρώτατος, τὴ καρδία, Ὅσιε, καὶ ταπεινὸς τῷ πνεύματι, καὶ ἀγάπης θείας ἀνάπλεως, εὐπροσήγορον ἦθος ἔχων πάντοτε.

Σταγόσιν ἐναπέσβησας, τῶν δακρῶν ἄνθρακας, τῆς ἁμαρτίας, βρῦεις δέ, ὡς πρὸ τέλους καὶ μετὰ θάνατον, ἰαμάτων πελάγη τοῖς προστρέχουσι.

Θεοτοκίον

Ἰάτρευσον τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου δέομαι, καὶ τοῦ νοῦς κυβέρνησον, τὰς κινήσεις πρὸς τὰ θελήματα, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκ ὠθέντος Κόρη πάναγνε.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Θεῶ καθιέρωσας, τὴν σὴν Παμμακάρι ζοήν, γενόμενος ἄριστος, Ἰερουργὸς ἀληθῶς, Χριστοῦ Ἰερώτατε, ὅθεν μετὰ μυρίους, τοὺς ἰδρώτας καὶ πόνους, χαίρων εἰς τὰς αὐλούς, μετετέθης σκηνώσεις, καὶ νῦν ἀναπηγάξεις ἡμῖν ρεῖθρα ἰάσεων.

Θεοτοκίον

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, πράϊνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων κατὰ τῶν δούλων σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῷ σὲ ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεώτας θέλων ὡς εὐσπλαγχνος;

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, διὸ κραυγάζω σοί, Δόξα τὴ δυνάμει σου Κύριε».

Λαμπρύνας σου, τὴν καρδίαν σεπταῖς ἀναβάσεις, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, μόνον Θεοῦ ἐνοπτρίζεσθαι, κάλλος τὸ ἀμήχανον, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτίσι καταυγάζεσθαι.

Ἀνάπτυξιν, τῶν λογίων τῶν θείων ποιούμενος, τὴν γινῶσιν τὴν ἔνθεον, Πάτερ ἐκεῖθεν ἐξήντησας, πᾶσι τε μετέδωκας, τοῖς εὐσεβῶς Ἰλαρίω σοὶ προστρέχουσι.

Ῥημάτων σου, τὸ ἡδὺ τὰς καρδίας Ἰλάρυνε, τῶν προσερχομένων σοί, πράττων γὰρ ἄπερ ἐδίδασκας, λόγον εὐαπόδεκτον, ἐν συμπαθεῖ διαθέσει εἶχες Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὁ Κύριος, σὲ Κυρίαν ἀπάντω καὶ Δέσποιναν, εἰργάσατο Ἄχραντε, σοῦ γὰρ ἐκ μήτρας σεσάρκωται, κατακυριεύοντος, ἐχθροῦ τὸ ἴδιον πλάσμα λυτρωσάμενος.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγαγὴν ἐσχήκαμεν».

Ὑφάνας σαυτῶ, σωτηρίου Ὅσιε ἱμάτιον, οἰκείων ἐκ πόνων σου, τοῦτο ἐνεδύσω καὶ τὸν ἄρχοντα, τὸν τοῦ σκότους αἰσχύνην, αἰώνιον ἐνέδυσας.

Σαρκὸς ἡδονάς, ἐγκρατεία Ὅσιε ἐμάρανας, καὶ χάριν οὐράνιον, Πάτερ ὑπεδέξω ἰλαρώτατα, ἰατρούσας παντοῖα, ἀνθρώπων ἀρρωστήματα.

Αἶ σαι πρὸς Θεόν, ἀνενδότης θεῖ αἰ ἐπαιρόμεναι, χεῖρες τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ μεθοδεῖαις κατηδάφισαν, καὶ παντὶ ἀσθενοῦντι, ὑγίαν ἐχορήγησαν.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς τῶν πιστῶν, καὶ Ὅσιων γέγονας κραταίωμα, διὰ σοῦ γὰρ Ἄχραντε, ἅπασιν ἐπήγασας τὰ κρείττονα, καὶ οἱ γήγκατοικούντες, πρὸς οὐρανὸν βαδίζουσιν.

Ὠδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Νεκρωθεὶς Ἰλαρίων τῷ κόσμῳ παντί, νὺν μεταναστεύσας ζῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ ζωηφόρον πάντοτε, ἱαμάτων πηγάζεις ἐνέργειαν.

Εὐπροσήγορος πρᾶος ἀκέραιος, ἄμεμπτος καὶ ὄσιος εὐκατάνυκτος, καὶ Ἰλαρὸς τῷ πνεύματι, ἐχρημάτισας Πάτερ πανόλβιε.

Συμπαθεῖα ἀμέτρω κοσμούμενος, καὶ φιλοπτωχεῖας κάλλει σεμνυνόμενος, Θεοῦ θεράπων γνήσιος, Ἰλαρίων ἐδείχθης θαυμάσιε.

Ὡς σεπτὸς σου ὁ βίος καὶ ἄμεμπτος! ὡς περικαλῆς καὶ ὠραῖος ὁ τρόπος σου! ὡς φοβερά τὰ θαύματα, ἃ τελεῖς Καθ' ἐκάστην θαυμάσιε!

Θεοτοκίον

Τὴν Παστάδα Θεοῦ τὴν ἀμόλυντον, θρόνον τὸν πυρίμορφον τοῦ Παντοκράτορος, τὴν Θεοτόκον ἅπασαι, γενεαὶ γενεῶν μακαρίσωμεν.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ ἤχου.

Συναξιάριον

Τῆ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου, Ἡγουμένου Μονῆς τῆς Πελεκητῆς.

Στίχοι

- Δοὺς Ἰλαρίων γῆ τὸ γῆθεν σαρκίον,
- Γῆν Μακάρων ὄκησε τὴν μακαρίαν.
- Ὅγδοη Ἰλαρίωνα κιχήσατο εἰκάδι πότμος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνος, ἐνὸς τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Στίχοι

- Ῥόδον νοητὸν ὦν σαφῶς Ἡρωδίων,
- Εἶφει τρυγηθεῖς, αὐθις ἀνθεῖ ἐν πόλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὖ λογημένος καὶ ὑπερένδοξος».

Ῥομφαία κατέτρωσας τῶν σῶν ἀγώνων, τὸν ἄσαρκον δράκοντα, καὶ παντελῶς ἠφάνισας, βραβεῖον τὰ θαύματα, ὅθεν ἀπειλήφας, πάθη χαλεπώτατα, ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰάσθαι Ὅσιε.

Ὁ λόγος σου πρόεισι καθάπερ δρόσος, ἐλαύνων τὸν καύσωνα, τῆς ἀθυμίας Ὅσιε, τῶν προσερχομένων σοὶ πίστει, Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τοῖς ἐναρέτοις σου ἀεὶ, φωτιζομένων τρόποις μακάριε.

Παθῶν αὐτοκράτορα τὸν νοῦν ποιήσας, σαφῶς ἐβασίλευσας, ὡς τροπαιοῦχος ἄριστος, καὶ ἔθνη ἀλλόφυλα κατεπολέμησας, καὶ κατεξωλόθρευσας Σοφέ, τὰ τῶν δαιμόνων πάθη ὀλέθρια.

Οὐκ ἔσεισαν Ὅσιε τῆς σῆς καρδίας, τὸν πύργον τὸν ἄσειστον, τῶν πειρασμῶν οἱ ἄνεμοι, τῆ πέτρα γὰρ ἠδραστο τῆς τοῦ Κυρίου στοργῆς, ἢ πᾶρ ἐρειδόμενος πολλοίς, ἐγένου θεῖον Πάτερ κραταίωμα.

Τριαδικὸν

Ὑμῶ σὲ τρισάριθμον τοῖς χαρακτήρσι, Τριάς ὑπερούσιε, ἀσύγχυτον ἀμέριστον, Μονάδα ἐν φύσει δὲ ἀπερινόητον, ἓνα Παντοκράτορα Θεόν, Πατέρα Λόγον καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Θεοτοκίον

Συμβόλοις σὲ πόρρωθεν προδιετύπου, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, προφητικούς χαρίσμασιν, ὄρος πῖον ἅγιον, πύλην σωτήριον, τόμον τε καινότατον Ἀγνή, καὶ κιβωτόν σὲ κατονομάζουσα.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Κάμιнос ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλώνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Πρόσκαιρον λιπῶν, τοῦ βίου Πάτερ δόξαν, καὶ διαρρέουσιν ἀπόλαυσιν, κλέος ἀναφαίρετον, καὶ τρυφήν τὴν ἀδιάρρευστον, ἐν οὐρανοῖς ἀπειλήφας, κράζων νῦν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄπαντα πενθῶν, τὸν σὸν διήγες βίον, μακαρισμοῦ ὅθεν ἠξίωσαι, καὶ τῆς παρακλήσεως, ἧς μετέχουσιν οἱ Ὅσιοι, ἐν γῆ πραέων χαίρων, νῦν Ὅσιε ἐνσκηνώσας, ὡς νουνεχῆς τε καὶ φρόνιμος.

Τίμιος ὁ σός, Θεοῦ ἔναντι ὄφθη, θάνατος Πάτερ ἱερώτατε, αὐτοῦ γὰρ ἐτίμησας τὴν Εἰκόνα, καὶ ὑπήνεγκας τοὺς διωγμούς, θλιβόμενος Ὅσιε τῶν Τυράνων, Μάρτυς ἐν τούτῳ δεικνύμενος.

Ἐλυσας σαφῶς, τῶν ἀλιέων Πάτερ, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἐπλησας, τούτους τοῦ θηράματος, οὐπὲρ πρῶην ἀπετύγχανον, Θεοῦ καθυπακούσαντος, Ὅσιε τῶν εὐχῶν σου, Ἱερουργε Ἱερώτατε.

Θεοτοκίον

Ῥύπου μὲ παθῶν, καὶ σπύλου ἀμαρτίας, Θεοχαρίτωτε ἀπόπλυνον, καὶ πύλας μοι ἄνοιξον, μετανοίας ὀλισθαίνοντι, καὶ συνεχῶς τοῖς πταισίμασιν, Ἄχραντε συναντῶντι, καὶ τὸν Θεὸν παροργίζοντι.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ίάσεις ὁ τάφος σου, τοῦ Πνεύματος τῆ χάριτι, ἀναβλύζων ξηραίνει παθῶν ὀμβρήματα, πνεύματα τῆς πλάνης διώκει, φωταγωγεῖ πάντων τὰς καρδίας, Ἰλαρίων Ὅσιε, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Ὡς ρόδον ἐξήνθησας, λειμώνι τῆς ἀσκήσεως, ὡς ἠδύπνοον κρίνον, ὡς μῆλον εὖοσμον, καὶ κατευωδίασας πάντων, τῶν εὐσεβῶν ψυχὰς καὶ καρδίας, Ἰλαρίων ἐνδοξε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Συμπάθειαν ἔσχηκας, ἀγάπην καὶ ταπεινώσιν, καὶ ἐλεημοσύνην, καὶ ἦθος ἄπλαστον, πίστιν ἀληθῆ καὶ ἐλπίδα, βίον σεμνὸν καὶ γνώμην εὐθείαν, Ἰλαρίων ἐνδοξε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ὡς ἥλιος ἀνέτειλεν, εὐσεβῶν τὰς καρδίας, φέγγει τῶν πόνων σου, καὶ ταις τῶν

θαυμάτων ἀκτίσιν, ὡς ἀληθῶς φωτίζουσα Πάτερ, ἐν ἣ πάντων μνήσθητι, τῶν Πιστῶς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοὶ προσάγομεν, τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες οἶκος τοῦ Παντοκράτορος, χαῖρε τῶν Ὁσίων ἢ δόξα, καὶ τῶν πιστῶν πάντων σωτηρία, δι' ἧς ἐθεώθημεν, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.